

J. M. MONTANER

GREC, LA MÚSICA MÉS JOVE

Els petits déus del roc català

Filòlegs, estudiants, funcionaris i treballadors de la informàtica formen el grup de roc que més entusiasme aplega a Barcelona ara com ara. Amb un single en el mercat i un elapé que eixirà per l'abril, Grec vol representar el trencament amb «totes les aventures anteriors».

Carme Font i Toni Ferragut

El grup de roc en català Grec, que va néixer a Barcelona l'any 82, ha enregistrat amb Àudio-visuals de Sarrrià, SA, un disc senzill amb les cançons «No som músics com els d'abans» i «Petits déus», que ha flipat a les emissores del Principat.

Grec fa un roc «dur» amb estil propi, i la seva intenció és fer forat en el panorama musical català. Un dels temes del disc, el van presentar al programa de Àngel Casas Show, el passat 28 de gener. Els components de Grec s'han proposat un trencament amb tot el roc anterior i amb la cançó, però exigeixen que es remarqui que no hi ha cap intenció d'enfrontament.

És ben segur que faran anar de bòlit, per «guaperes», tota la jovenalla.

La seva música, però, té qualitat i trempera per interessar tothom. Grec —recordem-ho— és un dels grups integrats per la gent més jove del roc català del moment. Està format per Richar Manzano, sastre i estudiant de dret, que toca el baix; Orland Cardona, estudiant de cinquè curs de Filologia Anglesa, als teclats, lletres i veu; Ricard Càmara, cinquè de Filologia Hispànica, guitarra i veu; Jordi Bravo, funcionari, bateria i percussió; i Josep L. Purcalla, treballador d'informàtica, a la guitarra.

—i Un grup de roc en català com el vostre, que ja ha enregistrat el seu primer single, on es proposa arribar?

—Ens agradaria poder continuar en la línia que hem trobat i poder arribar a viure de la música. Fer tot el que sigui possible dins el panorama musical català, més ben dit, *tot el que ens*

deixin fer. Tenim un manager molt bo —Jaume Martínez—, que té una gran visió de futur, sap planificar; es porta molt bé i sap trepitjar sobre segur, no vol fer cap passa en fals. Fa poc que ens van oferir editar un maxisingle, fer-nos un gran llançament, aprofitant aquesta nova onada de roc català, i vinga i bum!... Podria haver estat bé, però potser ens hauríem estimbat. A en Jaume Martínez, li va semblar una mica perillós. Preferim anar a poc a poc, anar-hi fent. Hi ha massa exemples de grups amb un gran llançament publicitari i una bona promoció, que han esdevingut al cap i a la fi només un bluf. Les multinacionals, si el primer disc no ha assolit el sostre que ells s'havien proposat dins del mercat musical, et donen ràpidament la carta de llibertat, i iapa!, ja s'ha cremat un possible nou valor.

D'ací a un mes, començarem a gravar un elapè. Esperem que el punxaran tant com el single. Tenim previst que surti al carrer per Sant Jordi. De moment, estem acabant de fer-ne l'arranjament musical.

—*i Com aneu d'actuacions per televisió?*

—La primavera passada vam actuar en directe des de la sala de música Palas de Cornellà, al programa *La Grande Première*, una col·laboració entre les televisions: FR3, TV3 i Sud-Ràdio, emès simultàniament. Abans de l'estiu, vam enregistrar altres programes amb TV3, i vam sortir al programa *Recull*, de TVE Sant Cugat, on actuaven grups o cantants de la talla d'Indochine, Verònica Sanson, i Jean Mas.

Finalment, hem actuat al programa *Fes-te Escoltar*, de Catalunya Ràdio, com a grup escollit per a participar en la festa de segon aniversari de l'emissora.

—*Darrerament, s'observa que dins les onades successives de puges i baixes regulades per les modes del panorama musical, en català, hi ha una recuperació expectant, i com veieu en aquest moment el panorama roquer del país?*

—El roc català està vertaderament en alça, comença a tenir el seu propi públic. És una cosa distinta. Ja ho diu el títol d'una de les nostres cançons *No som músics com els d'abans*; una mica ambigu, però el fem servir per demostrar que hi ha un trencament amb totes les aventures i les temptatives roqueres anteriors, com també les de la cançó. Que s'entengui bé; hi ha un trencament, no un enfrontament. La Generalitat, en aplegar tots aquests grups a través del circuit «I Més Música»: Bocanegra, Doublebubble, La Madam, Kiwi, Via Quarta, etc., ha fet que ens poséssim en contacte i ens ha donat a conèixer. Fóra bo que aquests circuits es poguessin consolidar.

Ha estat una tasca encomiable el fet de donar coherència a tota aquesta història i el d'ajuntar una gent que ja tenen un cert nivell. Però només hi trobem un petit inconvenient: s'hauria pogut escollir millor determinades sales; en diverses ocasions no han estat adequades per a tocar-hi roc. També pensem que, pel que fa a la propaganda, s'hauria pogut fer d'una altra manera. Penjar cartels a les parets o als «pirulís» és una guerra perduda, perquè al cap de poc en vénen uns altres i pengen els seus. Tenen una vida molt limitada. Malgrat tot, el resultat final ha estat positiu. Potser

allò que ens aniria més bé a tots és que ens ajudessin a promoure'ns, a fer un bon llançament, perquè avui dia tot això costa molts diners.

—*iQuins grups us han influït més?*

—Nosaltres escoltem tot tipus de música. Bevem tant de la que fa la gent del país com de la que es fa fora. Mentre sigui música ben feta. Ens interessen músics com Lluís Llach, la Companyia Elèctrica Dharma, el Quico Pi de la Serra, etc.

Ens sentim identificats amb grups que tenen trempera i transmeten una bona marxeta. Entre aquests hi ha, per exemple, Bruce Springsteen, Police, Duran Duran, Sting, Spandau Ballet, Roxi Músic, Pegasus... Nosaltres

na, sense ganes d'ofendre ningú. En una paraula, és «hortera». Em penso que és molt diferent de la que fem ací, és un altre rotllo. Ací hi ha músics molt bons. A Madrid, em penso que els falta nivell musical, encara que, desgraciadament, molts músics catalans integren grups d'allà. Crec que no poden quallar perquè volen imitar els grups anglosaxons i la imitació no els acaba de sortir tal com ells voldrien.

—*Segons hem pogut escoltar en el vostre single, vosaltres, a més de la música, us preocupeu per les lletres i per la bona dicció.*

—El Grec pretén que se'ns entengui molt bé. Tant quan actuem en directe

«Bevem de la música de dins i fora del país. Només exigim que sigui ben feta.»

trres no ens volem tancar en un estil concret, fugim de les etiquetes, volem trobar una manera de fer música molt a prop de les tendències més avantguardistes.

Mirem, si no, tota la història de la «movida» madrilenya. Fa poques setmanes, un dels seus símbols, Alaska, comentava que mai no hi havia cregut. Que de la «movida» només es parlava a «provincias». En la mateixa entrevista hi afegia: «Tret d'excepcions, a Madrid hi ha un pobre panorama musical, on quasi tots copien.»

—*cAquesta «movida» us ha influït d'alguna manera?*

—Mira, la «movida» ja fa aigua pertot arreu. Ja ho has vist, fins i tot ho reconeixen ells mateixos. Fa poques setmanes —ens diu Orland Cardona, l'encarregat de fer les lletres—, vaig tornar de Madrid i, tocant una mica aquell ambient, vaig poder constatar que fins i tot ells mateixos reconeixen que és morta. Crec que és una música molt tancada, molt provincial-

com quan cantem en els discs. Cantem en català perquè, ja que podem optar entre diverses llengües, i ja hi ha grups que ho fan en anglès o en castellà, nosaltres, senzillament, hem optat per fer-ho en català. Estèticament, ens agrada més que el castellà, perquè trobem aquest idioma massa dur. El català té una riquesa fonètica... Bé, ens sona més bé. És una qüestió estètica. I a més, a ¿per què ho hem de fer en una altra? Creiem que això és un signe més de normalitat.

—*lEl fet de viure en una gran ciutat us influeix gaire a l'hora de compondre les vostres lletres?*

—Nosaltres no rebutgem la ciutat, però ens agrada actuar també pels pobles. Tenim una cançó: «*Donem un volt per la ciutat*» on expressem un altre sentiment que no és precisament el de definir la ciutat com una massa de ciment gris. Grec, de la ciutat, n'agafa els valors positius, el poc color que encara s'hi pot trobar.